

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, wearing a dark suit, a light blue shirt, and a patterned tie. He is smiling slightly and has his hands clasped in front of him. The background is dark and out of focus.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Hồi Sinh Lực Học

Gien 26-12-1982

Hồi Sinh Lực Học

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Gien, Pháp
Quốc)

Gien, ngày 26 tháng 12 năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay, tôi lại có cơ hội tiếp tục phân tách trên đường tu học của mỗi người để tìm hiểu lấy luật quân bình về điện giới của tâm linh. Lực học và sức hồi sinh của mỗi cá nhân có thể tu tiên, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Sau đây tôi xin có bài thơ:

Hồi sinh lực học tương quang chiếu
Tạm cảnh thế tình động loạn nhiều
Giải thoát hồn mê quy chuyển thức
Phát tâm tự đạt lý cao siêu

Cao siêu tận đạt thanh điều
Hồn thiêng bất diệt nâng niu bởi trời
Âm thinh thoát lý phân lời
Trời ban tình đạo tháo rời thế sanh
Mọi người đều phải thực hành
Giữ thanh khử trược vui lành tâm cang
Từ đời qua đạo chuyển sang
Quy y chơn pháp mọi đảng khai thông
Tu hành nguyện niệm góp công
Giúp người phạm tục thức lòng tự tu
Tình thương xây dựng phân bù
Chơn hồn là chủ thân tù tạm thôi
An bài cảnh đứng cảnh ngồi
Chung quy cũng phải tự hồi sửa tu
Tu rồi giải tỏa khờ ngu
Quân bình lực học trùng tu Thiên Đàng
Cảnh đời khai triển nhiều màn

Hồi sinh tại thế tự bàn tự đi
Thế tình điều luyện khắc ghi
Chính mình trách nhiệm dự thi đời đời
Văn minh điều luyện bởi trời
Nằm trong nhồi quả đạt nơi an toàn.

Kính bái,

Lương Sĩ Hằng

Hồi sinh lực học tương quang chiếu: Thức hồi sinh của tâm linh với lực học, hai cái đó là cũng tương quan trong điện giới. Nếu tâm linh không thức hồi sinh thiếu hấn sáng suốt, thì đâu có cảm nhận lực học thăng hoa để hồn được thăng tiến lên bên trên mà đi học đạo. Cho nên lực học và thức hồi sinh, hai cái nó cũng tương quan với nhau. Cho nên người tu của chúng ta lập lại quân bình và đi vào trong thanh tịnh mới cảm thấy rõ lực học. Khi ta nhắm mắt thì thấy luồng điện nó phát quang và nó đi lên rõ

rệt; lúc đó là rõ cái lực quân bình; mà lúc chúng ta lâng lâng đi lên, chúng ta cảm giác hiểu biết, không phải trong hôn mê. Cho nên lúc đó, chúng ta mới xác nhận rõ là hôn đang thăng hoa, rồi càng ngày cảm thấy càng nhẹ nhàng, thì mới cảm giác được cái tạm cảnh thể tình động loạn nhiều. Lúc trước kia chúng ta chưa tu thì chúng ta đang nương tựa vào tạm cảnh, khen điều này, thích điều kia trong mê chấp, động loạn, càng ngày càng động loạn thêm do cái tánh nó trở nên sân si, bất nhẫn.

Gải thoát hôn mê quy chuyển thức: Đó, lúc chúng ta tu rồi, càng ngày càng bình tĩnh, càng ngày càng tỉnh táo, thì cái hôn ta không có mê loạn và ở trong cái lý tranh chấp mà không có lối thoát. Chúng ta quy chuyển thức, là hiểu lấy mình nhiều hơn, hiểu lấy tội trạng sẵn có của chính ta, đã làm cho chính ta điêu đứng, chứ không phải ai làm cho

chúng ta điều đứng cả, vì cô đọng trong trực giới, sanh ra tánh mê loạn, bất nhứt. Ngày nay chúng ta tu, giải thoát cái phần hôn mê muội đó, là phần trực tâm tối đó, mới quy chuyển thức. Lúc đó chúng ta thấy rằng sáng suốt. Khi mà định tâm rồi, thấy việc gì đến rồi nó sẽ đi, tất cả đều, ở thế gian, đều là dự cuộc học hỏi để tiến hóa mà thôi.

Pháp tâm tự đạt lý cao siêu: Lúc đó chúng ta mới thấy rằng, cái pháp tâm nó càng ngày càng sáng suốt, và chính nó phải đi chứ chẳng có ai đi cho nó; thật không còn mê tín và cầu xin nữa. Thì lúc đó cái lý của nó càng ngày càng cao siêu hơn, càng sáng suốt, càng cởi mở, càng hòa đồng; thì nó thấy rằng tâm trụ nơi nào. Lúc đó mọi người tu Thiên về Vô Vi thì cảm nhận thấy luồng điện ngay trung tim bộ đầu đang rút đó, đang lâng lâng đi lên đó, đang hòa tan với khối rộng vô cùng sáng suốt bên trên, để học

hỏi phần thanh nhẹ, tươi đẹp, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ.

Cho nên lúc đó chúng ta lại phát tâm giúp đỡ; giúp đỡ ai? Giúp đỡ vạn năng trong cái bản thể chúng ta. Thì càng tu nhiều hơn, càng thanh lọc nhiều hơn, để vạn linh trong cái cơ thể chúng ta được đồng tiến trong thức bình đẳng với chủ nhân ông để học hỏi, và lúc đó phần hồn mới đưa đi. Lúc đi rồi, đi được rồi, trình diện được rồi, kể cả Thượng Đế, kể cả chư Phật, chư tiên được tương ngộ được rồi, cảnh vui hòa, sống động ở bên trên. Thì lúc đó phần hồn mới đem đi, nay đi một chút, mai đi một chút để lo học hỏi, rồi mới hòa tan với đại hồn ở bên trên. Chúng ta thấy, ngồi tại thế gian, các bạn ngồi thiền đó, nhưng mà không phải ở đó. “Tôi đang đi đâu đây? Tôi đang ở trong chỗ thanh nhẹ nào đây?” Chỗ đó là chỗ an toàn cứu rỗi cho tâm hồn của chính chúng ta. Nhiều người được bốc bay

lên, nhưng mà trở về dễ dãi không có gì khó khăn.

Tại sao Vô Vi lại có những sự huyền diệu như thế, mà những cái pháp khác, những người tu thấy mình xuất ra đi luôn rồi không có cơ hội trở về? Đây rồi đi cũng có, mà về cũng có, để học hỏi liên tục, tự mình kiểm chứng mọi sự tiến hóa của tâm linh, và mọi sự thay đổi càng ngày càng sáng suốt, minh định. Lúc đó, chúng ta tự nhiên xuất ngôn khuyên thế và có thể nói rằng thao thao bất tuyệt, không có bị gián đoạn và trong cái chân lý tròn trịa, không theo một bên, không bỏ một bên, không nhận sự bức tức trong tâm can, và không có chiến tranh trong nội bộ của tâm thức.

Lúc đó chúng ta mới thấy rằng, sự sáng suốt là cái gì? Người tu không thực hành không bao giờ thấy được, không thực hành không bao giờ thấy những cái phần cao siêu trong tâm thức có thể tiến triển đến vô cùng.

Cho nên, cao siêu tận đạt thanh điều;

Hồn thiêng bất diệt nâng niu bởi Trời: Lúc đó chúng ta thấy rằng sự cao siêu tận đạt, mình có tu mình mới tận đạt được những thanh điều; những cái gì chúng ta thấy cũng cảm nhẹ, cõi mở, sống động. Hồn thiêng bất diệt nâng niu bởi trời: cái hồn thiêng của chúng ta bất diệt, thấy bàn tay của Cha trời đang nâng niu, đang cho chúng ta có cơ hội tiến hóa, đang cho chúng ta có cơ hội thức tâm, đang cho chúng ta có cơ hội sống trong lẽ sống của thể xác hòa hợp với vũ trụ hiện tại. Luồng điện không ngừng nghỉ, chuyển hóa từ tam thập tam thiên thế giới xuống ân độ cho tâm linh học hỏi tiến hóa.

Âm thanh thoát lý chơn lời. Trời ban tình đạo tháo rời thế sanh: Cái âm thanh thoát lý, lúc đó thì cô động phần thanh nhẹ, cho nên

chúng ta, cái âm thanh nó lại thay đổi, thoát lý, những lý cao siêu; và đưa ra chơn lời, sự thật; trong sanh có tử trong tử có sanh, làm cho tâm hồn được bình tĩnh và ổn định, thấy cái chuyện sanh tử là chuyện thường.

Cho nên những người ở thế gian không tu, thấy cái sanh tử, lo âu, sợ sệt; nhưng mà kỳ thật, chúng ta là người tu, sanh tử là lẽ thường. Nên bình tĩnh thực hiện nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật để cho hòa đồng tất cả, trong tình thương yêu xây dựng đời đời bất diệt. Trời ban tình đạo tháo rời thế sanh. Trời đã ban cái tình đạo là luật quân bình trong ta, thì chúng ta mới rời khỏi cái thế sanh này là cảnh động loạn; mà thế sanh này là một trường thi để cho chúng ta hiểu và trở về với căn bản chính mình.

Mọi người đều phải thực hành. Giữ thanh khử trước vui lành tâm cang: Mọi người đều phải thực hành, rốt cuộc phải “Ông ra ông, bà ra bà” và chỉ thực hành mới có kết quả, chứ không có ai hành dùm cho chúng ta.

Giữ thanh khử trước vui lành tâm cang: chúng ta giữ phần thanh, phần thanh nhẹ, thì cái phần trước không thể đem đi được, thì chúng ta phải dứt bỏ nó, không có sự lưu luyến nữa. Vui lành tâm cang: lúc đó chúng ta mới thấy cái tâm cang của chúng ta được an ổn.

Từ đời qua đạo chuyển sang. Quy y chơn pháp mọi đàng khai thông: Từ cảnh đời động loạn, chúng ta bước qua sự quân bình, là đạo; chuyển sang rõ rệt. Quy y chơn pháp mọi đàng khai thông: đó, chúng ta mới trở lại cái con đường đi, và chúng ta đã vạch khử trước lưu thanh. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, đó là khử

trước lưu thanh. Mọi đàng khai thông: lúc đó thì cái gì cũng yên hết. Cho nên trước khi con người chúng ta không khai thông, thì tới cái giờ phút lâm chung, nó lại đau khổ, lộn xộn, bấn loạn. Mà đây, chúng ta khai thông rồi, từ từ, êm dịu, từ bỏ ra đi, không có gì đáng phải lo, vì đi đâu, chúng ta có cơ hội tiếp tục học. Khi đương sinh, chúng ta thấy rằng chúng ta đang học và sẽ học, và tiếp tục học thêm, học tới vô cùng không ngừng nghỉ như Thượng Đế đã và đang làm, ân ban cho chúng sanh không ngừng nghỉ; thì chúng ta phải học hỏi không ngừng nghỉ mới xứng đáng là con của Ngài.

Tu hành nguyện niệm góp công. Giúp người phạm tục thức lòng tự tu: Chúng ta tu hành, chúng ta phải nguyện niệm góp công, cố gắng tu xứng đáng một con người trong con người để góp công giúp người phạm tục, người thế gian đang bơ vơ,

không biết cảnh trở về với họ, thức làm tự tu, biến khả năng sẵn có của họ để họ tự tu bổ sửa chữa để lập lại sự quân bình trong nội thức của họ.

Tình thương xây dựng phân bù. Chơn hồn là chủ thân tù tạm thôi: Tình thương xây dựng phân bù. Chúng ta biết được sự sáng suốt của chúng ta, để phô bày sự sáng suốt đó cho mọi người, trong tinh thần xây dựng; phân bù, đắp lại những chuỗi ngày chúng ta tằm tối, đã làm con người nhiều kiếp tại thế mà không biết đạo pháp. Ngày nay, chúng ta may mắn được hiểu đạo pháp, chúng ta mới thấy rằng, cần thực hiện tình thương để xây dựng, để đắp bù những chuỗi ngày tằm tối đó. Chơn hồn là chủ thân tù tạm thôi: chơn hồn là chủ của cái thể xác này. Cái thân này là cũng khác gì cái khám để giam phần hồn mà thôi, đó là cảnh tạm, chúng ta không nên vì ngoại cảnh. Cũng như các bạn đang ở căn nhà này, các bạn rời đi, và các

bạn còn mền tiếc căn nhà này nữa thì không bao giờ các bạn tiến tới một cảnh khác. Vì cảnh này đã có thể có căn nhà, thì cảnh tới nó cũng sẽ có căn nhà tốt đẹp cho các bạn. Cho nên chúng ta bỏ xác này, chúng ta nếu còn luân hồi lại thì Thượng Đế quy định xác khác cho chúng ta, còn không thì chúng ta có nơi tu học rõ rệt, có nơi an ngự cho phần hồn thanh nhẹ, chứ không bao giờ Thượng Đế bỏ chúng ta. Không nên bán loạn trong giờ phút lâm chung.

An bài cảnh đứng cảnh ngồi. Chung quy cũng phải tự hồi sửa tu: Đó, Trời, thiên địa đã cho chúng ta có một cảnh an bài trong bài học, cảnh đứng, cảnh ngồi rõ rệt. Chung quy cũng phải tự hồi sửa tu: rớt cuộc một mình mình phải tu. Nếu chúng ta không tu và đổ thừa người này, người kia, người nọ, vô ích. Đổ thừa chư Phật, đổ thừa trời không mắt, đổ thừa người truyền pháp không minh, đó

là chính ta không minh chứ không phải người khác. Cho nên phải hiểu rõ, cái đường lối tu học mà chính chúng ta đã giảng trần, lâm vào trong một trường học và trong cái cảnh thi thố hiện tại, mà chúng ta không phải, không chịu ý thức mà đổ lỗi cho người khác, đó là tội của chính mình; còn chồng chất thêm nữa. Phải tự tu; không có một người nào tu dùm cho chúng ta.

Tu rồi giải tỏa khờ ngu. Quân bình lực học mà trùng tu thiên đàng: Đó, chúng ta tu rồi mới giải tỏa sự khờ ngu. Khờ ngu là mê chấp, ỷ lại. Và quân bình lực học trùng tu thiên đàng. Khi mà chúng ta đạt được sự quân bình mà biết lực học, giá trị của sự quân bình của phần hồn, thì chúng ta trở về thiên đàng mấy hồi? Từ tam thập tam thiên giảng sanh trong định luật quân bình sáng suốt mà nhập trong cái thể xác eo hẹp này, cũng là sự vận động và ý muốn của chúng ta giảng lâm thế gian để phục vụ chúng

sanh. Cho nên bây giờ chúng ta phải nguyện trở lộn về để sáng suốt càng được phục vụ nhiều hơn. Cho nên chư Phật chư tiên đã thành công, tại sao cứ lai lâm thế trần để làm gì? Để cứu độ những phần hồn mê muội vì Ngài đã được trọn lành và được mạnh dạn hơn lúc Ngài giáng trần. Vì lúc giáng trần là bị thu hút bởi sự trần trọc và từ sự trần trọc, sự ác trọc mà giải tỏa và chán ngán trường đời và để đi lên thì nó càng mạnh hơn. Cho nên ngày nay, chúng ta tu đây là ý chí chúng ta là vô cùng, chúng ta cảm thấy chúng ta mạnh hơn và dứt khoát hơn, vì thế cảnh là tạm và chúng ta đã dự, chúng ta phân minh rồi, chúng ta không còn sự lưu luyến đó mà chỉ có hành triển mà thôi.

Cảnh đời khai triển nhiều màn. Hồi sinh tại thế tự bàn tự đi: Cảnh đời khai triển nhiều màn: nguyện niệm này tới nguyện niệm kia, rồi ước mong này tới ước mong kia, rồi cảnh đời đi ra

tới 10 tuổi, 20 tuổi, 30 tuổi, 40 tuổi, 50 tuổi, 60 tuổi đều có những màn khai triển, mà khai triển đó đi đâu? Trở về với tâm thức căn bản, rồi chỉ thở ra một tiếng là “Chán đời.” Đó, cho nên chúng ta đã có cơ hội đó và chúng ta đã học rồi, thì càng ngày chúng ta mới thấy rõ ràng, khi mà tới tuổi tác lớn rồi, cao niên rồi, chúng ta mới thấy rằng thức hồi sinh tại thể mà tự bàn tự đi.

Chúng ta chết rồi đi đâu? Có sự hồi sinh chứ. Con thú còn có sự hiện diện tại thể, mặt người còn sự hiện diện tại thể, thì tại thể nó còn hồi sinh. Mà nếu chúng ta hưởng thượng thì những người tu có thể cảm thấy được cõi hư không, thấy được thiêng liêng, thì đó là sức hồi sinh. Nếu những vị thiêng liêng đó không hồi sinh, làm sao chúng ta thiên mà cảm nhận thấy được vị này, vị kia? À, rồi chúng ta tu rồi, chúng ta lại thấy rõ phần hồn chúng ta xuất khỏi thể xác rõ ràng.

Đó là hồi sinh tại thế tự bàn tự đi. Tâm thức của chúng ta không còn nung nấu sự mê loạn nữa, đó là hồi sinh rồi, trở về với cảnh thanh nhẹ đời đời bất diệt.

Thế tình điều luyện khắc ghi. Chính mình trách nhiệm dự thi đời đời: Thế tình là cái cảnh điều luyện chúng ta. Chúng ta phải nhớ, “Nhớ ở nơi cảnh này mà ngày hôm nay tôi mới được tráng kiện và biết đi về với đại hồn, biết chúng tôi đã xa lìa Cha lành của cả càn khôn vũ trụ, ngày nay tôi phải trở về, bất cứ giá nào tôi cũng phải trở về, để chi? Để tôi phục vụ chúng sanh có hiệu lực hơn.” Chính mình trách nhiệm dự thi, chính phần hồn của mình là trách nhiệm để học hỏi và để tiến hóa, không có nhờ ai giúp cho chúng ta. Thì chúng ta phải học đời đời chứ không phải là học trong mấy chục năm nay đâu. Mấy chục năm nay có nghĩa lý gì? Chúng ta phải học đời đời, cho nên phải ráng tu nữa để đi lên.

Văn minh điều luyện bởi trời. Nằm trong nhồi quả mà đạt nơi an toàn: Cái văn minh nó điều luyện bởi trời chứ không phải người thể gian tạo được. Bởi vì cái thức thì nó sáng suốt, mà trong sự sáng suốt đó có đóng góp, nó mới kêu bằng cảm thấy cái chuyện mới, kêu bằng văn minh. Nhưng mà người tu thấy không phải chuyện văn minh; đó là chuyện cũ, trở về với phần sáng suốt căn bản; cái văn minh nó đã có từ lâu chứ không có văn minh tạo ra ngày hôm nay đâu. Càng ngày càng khổ cực, càng ngày càng được dồi mài, nhồi quả,, rồi mới sanh ra một cái thức sáng suốt. Chế tạo vật chất tiến hóa cũng là lấy cái này đắp qua cho cái kia, rồi góp thành một cái hình như vậy mà thôi. Chớ còn cái phần sáng suốt của phần hồn đã có từ lâu.

Nằm trong nhồi quả mà đạt nơi an toàn. Khi mà chúng ta, cái tâm thức chúng ta đều bị nhồi quả, bị điều luyện, bị đau khổ, bị buồn tủi, bị đủ thứ và chúng ta thức giấc trong những cảnh này là chúng ta tới chỗ nào? Chắc hẳn các bạn cũng thấy đây là tôi đã tới chỗ an toàn vì tôi đã ném qua và tôi đã hành, tôi thấy rõ tất cả những điều kích động và phản động trong nội thức của chính tôi và tôi cảm thấy rằng, “Chính tôi là người trách nhiệm đối với tôi, và chính tôi là người phải lo âu cho phần hồn tôi được tiến hóa đời đời bất diệt cho nó kịp cái bánh xe tiến hóa đã quy định của cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải tôi đến đây hưởng thụ, chơi trong ngắn hạn, rồi làm gì đây? Nếu mà tôi là một con người vô giá trị, Thượng Đế đâu có cho tôi sống, tuy rằng lây lất qua ngày, nhưng sống để làm gì? Sống để tôi thức tâm.”

Sự đau khổ nó vầy xéo các bạn là các bạn thức tâm

và các bạn sẽ chữa, và các bạn sẽ vun bồi sự sáng suốt sẵn có của các bạn để ứng phó với tình cảnh hiện tại. Rõ rệt như ban ngày, mọi người phải học, mọi người phải chấp nhận trong thực hành thì không còn ý lại nữa.

Cho nên chúng ta, người Vô Vi, không phải là cống cao ngạo mạn, nhưng mà ý thức rõ trách nhiệm của chính mình thì không làm phiền bất cứ một ai, ăn một trả mười, phải làm nhiều hơn để học hỏi nhiều hơn, để kịp thời tiến hóa. Quy định chúng ta đang lặn trong bánh xe tiến hóa rõ ràng, nhưng mà chúng ta lắm khi cũng từ chối và lừa dối, trần trọc, trì trệ, tạo ra cái tánh hư tật xấu; rồi càng ngày càng mê loạn thêm, rồi hận thù, rồi tranh chấp, rồi được những gì? Cho nên càng ngày chúng ta càng tu, càng rõ, càng rõ sự trì trệ, sự lừa dối và chấp nhận sửa chữa nó, thì cái tâm linh chúng ta lại càng ngày càng được sống động hơn.

Cho nên mọi người chúng ta đều được mắt thấy, tai nghe để hiểu cái tình cảnh đau khổ của mọi nơi mọi giới; kể cả những cảnh thiên nhiên đang sống động giữa rừng hoang đống, thì chúng ta cũng tìm ra khả năng chịu đựng của nó là vô cùng. Cả trăm năm tiến hóa, cả nghìn năm tiến hóa, vẫn trợ trợ chịu đựng, thì chúng ta thử xét tâm linh của chúng ta, sức mạnh của tâm linh của chúng ta thế nào? Sức mạnh tâm linh của chúng ta còn hơn và may mắn hơn, tại sao chúng ta không chịu vun bồi tu học? Chúng ta là chủ của vạn linh tại thế, tại sao chúng ta không biết làm điều đó? Chúng ta là chúa của một tiểu thiên địa, tại sao chúng ta không biết làm điều đó: ở lại một ngôi vị ôn tồn thanh tịnh, phân giải quán thông?

Cho nên mọi người chúng ta có cơ hội học hỏi; cho nên chúng ta vui hòa và chúng ta thấy rằng mọi người đang trong hành trình học hỏi, chứ không phải ai hơn

ai hết; mới thấy rõ luật công bằng của Thượng Đế đã ân ban. Từ cảnh kích động, phản động đi tới cái thanh tịnh, hòa ái, tương thân; ai đã cho chúng ta? Phải Thượng Đế cho chúng ta không? Ai đã chiếu cho chúng ta có sự sống, ai đã chiếu cho chúng ta có quang kiến rõ rệt? Có phải bề trên không? Khi các bạn bước vào sự thanh tịnh tu thiền rồi, các bạn mới thấy rõ, “Té ra sự sáng suốt ngày hôm nay tôi đã có rất dồi dào, rất thanh tịnh: tôi nhìn, tôi nhận và tôi đạt rõ ràng!” Ngay cảnh đời của các bạn.

Trong cơn đau khổ đòi hỏi các bạn đủ thứ, nhưng mà rồi không ngoài chữ nhận. Các bạn đã nhận, các bạn đã yêu vợ con, các bạn đã yêu gia cang, mà trong cái tinh thần nhận nhục sáng suốt, ngày hôm nay mới thành tựu và có cơ duyên để học đạo. Cho nên chúng ta phải chấp nhận qua cơn điều luyện đau khổ đó, mà cơn điều luyện đó tới tấp với chúng ta chừng nào, chúng ta trì

chí tu học, thì chúng ta cảm thấy rằng, “Đây là luật rõ rệt, đây là bàn tay siêu diệu để đưa tôi về tới bến giác. Tôi không đau khổ, làm sao tôi thấy sự sai lầm của chính tôi? Tôi không đau khổ, làm sao tôi biết tôi đã làm nên sự ác độc đối xử với người khác? Thiếu từ bi, bây giờ, phút này tôi phải học từ bi để thực hiện từ bi, cũng như cái sự ảnh hưởng lớn rộng của cả càn khôn vũ trụ và luồng hào quang quang chiếu của Thượng Đế đã ân ban cho chúng tôi từ cảnh từ bi vừa rồi cộng với đại từ bi vô cùng để cứu độ tâm hồn của chúng sanh.” Các bạn càng thiền sâu đậm, các bạn thấy tình thương nó bao bọc, cả thể xác các bạn lẫn tâm hồn các bạn, trong một chu trình tiến hóa đã hoạch định vĩ đại bởi Thượng Đế. Chúng ta càng thấy rõ, chúng ta càng vui sống trong bàn tay nâng niu.

Lấy gì để xác nhận bàn tay? Trong cái thể xác của các bạn, nó chứng minh là có tim gan tì phế thận, cũng là

năm ngón mà thôi. Các bạn thấy rõ chưa, năm luồng điện đó không khác gì năm ngón tay của Thượng Đế, đã ẵm các bạn, đã bảo bọc các bạn và cho các bạn tiến.

Cho nên chúng ta nên vui lên chấp nhận; được sống trong sự bảo vệ âm áp đó của Thượng Đế và huy động tất cả lực lượng của càn khôn vũ trụ vì một phần hồn nhỏ hẹp, và sẽ cho tiến hóa tới vô cùng. Thấy sự sắp đặt tinh vi chưa? Thì chúng ta không có dị biệt, không có phân, không có kỳ thị nữa. Kể cả con thú vẫn được tiến hóa, vì trước kia nó sai lầm cho nên nó phải bị cuộc hành hạ hiện tại; và nó tiến hóa, thì nó trở về gì?

Phần hồn như phần hồn của chúng ta, nó biết đi đứng, nhưng mà nó ở hạ giới. Trong cái hạ giới đó, nó nung nấu sự phấn đấu tiến hóa tới vô cùng của chính nó, thì nó cũng cao vọi như chúng ta; nhưng mà chờ ngày chuộc tội rồi đứng lên như chúng ta, rồi thăng hoa,

xuất phát đi lên trên càn khôn vũ trụ như chúng ta đã tu thành đạo vậy.

Cho nên mọi người phải qua một bài học, qua một cơn điều luyện tại thế, còn tiếp tục trên cõi hư không, chúng ta phải chấp nhận sự điều luyện để tiến hóa thì nhiên hậu, chúng ta mới thấy giá trị của cái xuất hồn nó thế nào. Hồn đi làm gì? Hồn có khả năng gì mà Thượng Đế đã ân ban một cách trọng đại và lo một cách chu đáo như vậy, kể cả người có tội, nhưng mà cũng vẫn cứu rỗi? Sau cơn hành hạ để nó có cơ hội thức tâm tu học để trở về căn bản của chính nó? Kỳ thật, nó là rất hữu dụng cho cả càn khôn vũ trụ. Cho nên khi các bạn tu mà có luồng thanh điện hướng thượng rồi, rút đi lên, các bạn không nhiều thì ít, đã đóng góp. Đóng góp cho những phần thiêng liêng được nhẹ nhàng và không biết tu học đi lên mà cứ đâm đầu đi xuống, và chúng ta đây chỉ có đâm đầu đi lên thì thức tâm

những người bắt đầu đi xuống. Cho nên cái việc làm của chúng ta không phải cần phô trương, nhưng mà thực hành rồi, thì đương nhiên các bạn thấy đã đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ, vì chúng ta đã sống, mượn sự sống của càn khôn vũ trụ hỗ trợ cho tâm lẫn thân chúng ta, hồn lẫn vía chúng ta.

Ngày nay hồn vía chúng ta thức giấc và tu tiến, thì chúng ta mới thật sự trả lại trước khi chúng ta đi. Chúng ta ở cảnh đời, chúng ta phải chấp nhận làm mọi sự trong lành, tốt đẹp, trong nhiệm vụ sáng suốt. Đó là chúng ta trả, ăn bao nhiêu trả bao nhiêu; rồi chúng ta lên tới tầng số thiêng liêng, chúng ta cũng phải trả, để chúng ta rời bỏ đi lên. Mọi sự chứng minh tại thế để cho các bạn thấy, vật chất là cũng như hỏa tiễn đi lên không trung, nó phải lên một lớp rồi nó phải từ bỏ cái lớp đó và nó được lên một lớp cao nữa. Chính nó phải phấn đấu, chính nó phải

đạt và xuất phát ra mới được. Nó phải rời bỏ cảnh này mới tới cảnh kia; mà nếu chúng ta còn ôm cảnh này và muốn đến cảnh kia thì phải càng tu là càng vọng động.

Cho nên các bạn phải dứt khoát, trong hành trình tu học này, chúng ta trở về với nguồn cội và chúng ta phải dứt khoát những cái gì nghiệp chướng của chúng ta tạo, chúng ta phải chịu trách nhiệm. Đối với vợ con chúng ta phải tận tâm, đối với cha mẹ chúng ta phải báo hiếu; đó là điều quan trọng của một người tu học. Muốn bước vào minh triết thì phải chịu những điều này: phải tận tâm, phải chịu lấy trách nhiệm và gánh vác lấy mình trong cơ tu học tiến hóa hiện tại. Không nên nói chán đời và bỏ tất cả. Không có bỏ đâu được bạn, không bao giờ các bạn bỏ được. Nghiệp chướng của các bạn gây thì các bạn phải gánh. Cho nên phải có địa ngục để chứng minh cho các bạn, có mất đời để dòm chừng các bạn. Chúng ta sống với quảng đại

quần chúng đây là cũng Thượng Đế đang dòm chừng hành động của chính chúng ta. Nếu hành động của chúng ta bất chánh thì chúng ta sẽ bị rơi rớt trong cuộc tu học; còn nếu mà hành động của chúng ta dũng cảm, đại hùng, đại lực, đại từ bi, thì cái tu học của chúng ta càng ngày càng tiến tốt.

Cho nên duyên lành cho chúng ta có một ý chí sáng suốt, đó là do Thượng Đế đã chiếu sáng, đã thắp đèn lòng cho chúng ta, cho nên chúng ta phải giữ cái đèn lòng đó để tiến tới và chiếu rọi cho chúng sanh tại thế hiện tại. Mọi người khao khát tìm hạnh phúc; không có gia đình nào không nói chuyện hạnh phúc. “Con tôi bỏ nhà đi, tôi thấy bất hạnh, rồi chồng tôi chết, tôi thấy bất hạnh,” là tôi chỉ thấy một mặt mà thôi, chứ kỳ thật, khi mà tôi thấy hai mặt rồi thì hồn bất diệt, lúc đó tôi mới thấy hạnh phúc. Tôi được cơ hội học hỏi, tôi được dự thi rõ rệt, và tôi đã biết sử dụng dũng chí sẵn có của

chính tôi; tôi sử dụng thức hồi sinh sẵn có của chính tôi; không phải giới hạn bấy nhiêu đó, nhưng mà tôi sẽ tiến hóa nữa, và tôi sẽ đi lên nữa.

Rõ rệt như ban ngày! Đối với người thiền giác, trong lúc thanh tịnh, các bạn thấy các bạn ngồi đó một mình, ngồi với ai? Tại sao các bạn sung sướng như vậy? Có thể ngồi thâu đêm 2, 3 tiếng đồng hồ, vậy chứ các bạn sống với ai? Không phải sống với chồng con, không phải sống với vợ con, mà sống với tâm thức hoà hợp với sự nung nấu ấm áp của cả càn khôn vũ trụ. Cho nên các bạn cảm thấy nhẹ trong cơn thiền. Lúc đó các bạn thấy sung sướng và các bạn thấy hạnh phúc là gì. Càng thích tu hơn, càng nguyện. Nhiều bạn đã nguyện, tôi muốn ngồi tới sáng, nhưng mà chưa được, bạn. Vì nghiệp lực của bạn đang hút bạn, nhưng ý chí của bạn lại có hạn. Cho nên các bạn phải trả cái nghiệp lực này, cái nghiệp lực tại thế

này, các bạn đã gây ra, các bạn phải trả mà trả với sự sáng suốt.

Khi các bạn được thiên, được lập lại trật tự, đó là bạn sáng suốt. Sáng suốt trong nhãn, trong bình tâm, để phán xét trong lúc chúng ta tiến hành mọi sự việc, ngay cả trong gia cang, trong tâm thức của chúng ta. Cho nên người tu Thiên lợi lộc rất nhiều vì thấy rõ nguyên lai bản tánh của chính ta, và chúng ta bằng lòng sửa, chắc chắn nó phải tốt hơn.

Còn những người còn ngoan cố, không chịu sửa, theo lý luận bên ngoài và bắt chước một lý nào của người khác nhưng mà chính họ đã bỏ phế họ và không hành triển, không khai thông, không dọn dẹp, không lập lại trật tự, làm sao họ có một cái dinh thự đàng hoàng để ngự tại thế? Chúng ta là người tu, lập lại trật tự, quét dọn, đâu đó có trật tự, phần hồn chúng ta có cơ hội

được an ngự trong giây phút thiêng liêng sáng suốt.

Cho nên nhiều bạn đã tu, trong cơn đau khổ khảo đảo, như tình cảnh ở Việt Nam hiện tại: ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng mà tâm hướng thượng lo tu, thì bề trên vẫn chứng; chứ không phải rằng, nói “Tôi thế này, thế kia, thế nọ, bề trên mới chứng.” Không. Thế này, thế kia, thế nọ để kiêu hãnh, là còn bị đọa nữa.

Còn chúng ta, ở trong cảnh đau khổ mà chấp nhận trong sự sống của lẽ sống, thì được cứu rồi. Bề trên ân chứng vì bài học của bề trên, ông thầy chúng ta ra bài thì đã dự trù cứu chúng ta; không bao giờ Ngài muốn diệt chúng ta. Khi ra bài là cứu chúng ta và cho chúng ta sáng suốt hơn, dũng mãnh hơn trong chu trình tiến hóa, để dự thi cho kỳ tới. Cho nên mọi người chúng ta hiện tại trong chương trình cũng dự trù để dự thi. Những uất ức, bao nhiêu uất ức của các bạn, những sự

tranh chấp, những sự độc tài và những sự yếu hèn của các bạn đã bị chà đạp bởi các nơi, các giới, thì các bạn muốn phục hồi để hiểu nguyên lai, tại sao có tình cảnh như vậy? Tại sao tôi lại thiếu sáng suốt như vậy? Tại sao tôi lại yếu hèn như vậy? Đó. Cho nên, đó là bài học. Ngày hôm nay chúng ta thức tâm, mọi khía cạnh tại trần gian đều là bài học của tâm hồn cho chính ta, kể cả những vị lãnh đạo thế giới này cũng phải học bài, chứ không phải “Tôi có quyền thế” mà “Tôi quên bài vở” đâu!

Cho nên chúng ta đồng sống trong sự bình đẳng, trong một thức hồi sinh vô cùng. Không có ai cao hơn ai cả; ai cũng phải chấp nhận để giải tỏa nghiệp chướng của chính nó. Chúng ta đã thiếu nợ quảng đại quần chúng, thiếu nợ cả càn khôn vũ trụ, chúng ta phải chấp nhận “Tôi là con nợ, tôi mới trả hết.” Nếu chúng ta trốn tránh mãi, không bao giờ hiểu điều này, thì ở trong hoàn

cảnh bi đát của kỳ tới đây, các bạn sẽ bình tĩnh. Trong con đường tu học không có lung lay được, không sợ bất cứ những sự biến động nào trước mắt, mà chúng ta phải giữ tâm hồn trong lành trong chu trình tiến hóa. Chỉ có khí giới này mới là giải thoát được, còn nếu các bạn bỏ và các bạn hướng về vật chất thì các bạn sẽ đi tới chỗ tự diệt mà không cứu rỗi. Không bao giờ cứu rỗi được. Các bạn thấy rõ lịch sử đã lưu lại cho chúng ta sự tranh đấu, những nhà cách mạng đã lưu lại cho chúng ta; hỏi chứ, người nào đã thành công? Chẳng có một ai thành công, mà chỉ có người tu học, thế gian cho là khùng, là ngu dại, đó là chư Phật, đó là Jesus Christ, những cái hình ảnh to lớn mà không bao giờ xóa bỏ được ở thế gian, rồi còn nhiều hình ảnh cũng đã thành công. Trở về với phần hồn căn bản mới có sự thành công đó, nếu trở về với vật chất thì chúng ta không bao giờ có sự thành công.

Cho nên những người đã trả nợ đời rồi, lo cho con cái lớn hoàn tất, rồi xuống tóc đi tu. Đó, cảnh xưa đã cho chúng ta thấy rằng, ngày hôm nay chúng ta đi vào giai đoạn tu học là chúng ta đã chứng minh chúng ta tu nhiều kiếp, ngày nay chúng ta nghe tới cái chuyện tu, chúng ta tìm đến để học hỏi và cần mẫn phán xét để tu học, tự hành tự tiến. Ngày hôm nay chúng ta đã có cơ hội rồi, tại sao chúng ta lại từ chối nữa, chúng ta lại trì trệ nữa? Chúng ta phải dốc lòng để tu học, chẳng ai giúp ta bằng ta, chẳng ai thương ta bằng ta. Khi chúng ta hiểu rõ điều này thì chúng ta càng quý yêu những gì đến với chúng ta, và chúng ta phải thực hiện phần sáng suốt sẵn có của chính mình.

Điều thứ nhất là phục vụ, điều thứ nhì sửa chữa sự sai lầm của chính mình, mới là thật sự một chơn như tu học tại thế. Cho nên các bạn đã dự học trong trường học, bao nhiêu thánh

nhơn đã dạy cho các bạn, bao nhiêu nhà cách mạng đã ảnh hưởng các bạn, rồi ngày nay các bạn lại có một tinh thần sáng suốt để tìm hiểu sự cấu trúc siêu nhiên sẵn có, tâm lẫn thân của các bạn, nhiên hậu các bạn mới giải tỏa sự tăm tối và trở về sáng suốt. Lúc đó các bạn thấy rằng, “Tôi đã sáng suốt từ lâu, tôi đã đem sự sáng suốt tôi xuống thế tới ngày nay, và tôi bước vào trong nữa, tôi ôm lấy sự sáng suốt tôi, tôi đi trở về với sự sáng suốt vô cùng đó, là Đại Hồn.

Cho nên, chúng ta đã có cơ tu học và nhận định rõ rệt sự sáng suốt chúng ta đã có sẵn, không phải người truyền pháp giúp chúng ta, nhưng mà chúng ta đã dày công khai thác, lập lại sự quân bình qua sự ảnh hưởng đó mà thôi. Cho nên chúng ta phải cương quyết hành và chúng ta là người chịu trách nhiệm khai triển; không có ai là người chịu trách nhiệm cho chúng ta. Cái pháp tâm của chúng ta rõ rệt ở bên trong. Pháp là gì? Khứ

giả tiến. Tâm là gì? Là cái sự điển nó tập trung tinh, khí, thần, thì chúng ta mới có tâm; mà tâm chúng ta không có tinh, khí, thần, thì con người mất thần, mất tâm. Cho nên chúng ta đã có tinh, khí, thần, mà chúng ta điều luyện tinh, khí, thần, tinh vi, trở lại với phần sáng suốt xa xưa của chính chúng ta, thì chúng ta mới thấy rõ rằng cơ trời nằm trong ta. Tất cả những gì đều an bài sự văn minh đã có từ nhiều kiếp chứ không phải mới có.

Cho nên các bạn càng tu càng đơn giản, càng tu càng thấy rằng, sự cần thiết của các bạn rất ít tại thế, nhưng mà sự cần thiết về trong cơ tiến hóa sáng suốt thì cần mãi mãi, 24/24, chứ không phải “Chút nữa tôi tu, tôi mới có sáng suốt.” Tôi cần tìm hiểu sự sáng suốt sẵn có của chính tôi, tôi cần giữa mài tâm linh của tôi, để tôi dòm xem sự sáng suốt của tôi còn đời đời hay là không? Nhưng mà tôi được may mắn, được đời đã

giữa mài tâm linh cho tôi. Nghịch cảnh đó là đang giữa mài các bạn đó. Sau cơn giữa mài rồi, các bạn phải lo đánh bóng nó mới có giá trị. Lúc đó các bạn mới tái diễn trong cảnh vinh quang, và trình diện cho đấng Cha Lành kính yêu của cả muôn loài vạn vật. Cho nên khi các bạn ý thức được điều đó là chúng ta đều chung một nhà, con một cha, trong một cội, thì các bạn sẽ nở nụ cười tươi đẹp đối với bất cứ tình cảnh nào.

Sự ác ôn đến với các bạn, các bạn cũng có thể ảnh hưởng cho nó tiêu tan đi, không còn giữ sự mê chấp đồ kỵ nữa, chỉ giữ cái tình thương và đạo đức. Đó là khí giới sắc bén nhất mà tôi đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, để cho mọi người thấy rõ sự phục vụ cao siêu của Thượng Đế, mà để hòa ái với Ngài, và để chúng ta sống trong cơn sống động bất cứ giây phút nào; trong giờ phút cô đơn của chúng ta, trong giờ phút chúng ta tạm biệt thế gian để chuyển qua một

nơi tốt đẹp hơn, cũng ở trong cái tâm thức sáng suốt
cởi mở, không bị lệ thuộc.

Vui thay và lành thay, hôm nay tôi lại được đóng góp
một phần với các bạn, để các bạn tìm hiểu lấy các bạn
nhiều hơn trong cơ tiến hóa hiện tại. Cho nên chúng ta
hôm nay đồng thiên và đồng thức.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm
nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên